

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/99/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117210033
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8117210033.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Mareka Košča v sporovej veci žalobcu: Sociálna poisťovňa, so sídlom v Bratislave, IČO: 30807484, pobočka Trnava, so sídlom V. Clementisa 24/A, 917 22 Trnava, proti žalovanému: C. Š., U.. XX.X.XXXX, R. Š. XXX, XXX XX Š., zastúpenému Advokátska kancelária VASIL', ŠIMONOVÍČ & partners, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 240 482, o zaplatenie 3.107,75 Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 8C/13/2017-58 zo dňa 6.10.2017, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania.

Žalobca m á p r o t i žalovanému n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, keďže žalovaný odpredal po dopravnej nehode v roku XXXX svoj podnik inej spoločnosti. S týmto predajom prešli všetky práva a záväzky na spoločnosť Q. E., E..A..O... Vzhľadom k tomu, že k výplате dôchodkových dávok došlo až v roku XXXX, žalovaný nemal dôvod bezodkladne po uzavretí zmluvy dňa XX.XX.XXXX oznámiť žalobcovi skutočnosť, že svoj podnik predal inej osobe. Žalovaný síce ručí za splnenie záväzkov kupujúcim, no do dnešného dňa nebol kupujúci vyzvaný na plnenie zo strany žalobcu.

2. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a § 257 CSP tak, že žiadna zo strán nemá nárok na ich náhradu, nakoľko aj keď mal žalovaný úspech v konaní, žaloba bola podaná preto, že žalobca nemal vedomosť o predaji podniku. Voči žalovanému sa pritom viedlo už jedno konanie, kedy potrebné oznámenie urobiť mohol.

3. Proti rozsudku, a to len voči výroku o nároku na náhradu trov konania, podal včas odvolanie žalovaný. Žalovaný tvrdí, že dôvod hodný osobitého zreteľa na nepriznanie náhrady trov konania žalovanému neexistuje, nakoľko žalovaný sa v spore aktívne bránil, rovnako ako v spore totožných strán vedenom pod sp. zn. XXC/XXX/XXXX, na ktorý súd poukazuje. Argumentácia žalovaného bola v tom zmysle, že žalovaný nemá povinnosť zaplatiť nárok Sociálnej poisťovne z toho dôvodu, že podľa § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, je podmienkou vzniku nároku Sociálnej poisťovne na náhradu škody voči tretej osobe zavinené protiprávne konanie tejto tretej osoby. Žalovaný poukazoval na to, že on predmetnú dopravnú nehodu nezavinil, keďže ju zavinila iná osoba, p. C. L. a rovnako sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania, a teda nie sú splnené podmienky na uplatnenie regresného nároku. Pripomína, že rovnakým spôsobom sa žalovaný bránil aj v spore sp. zn. XXC/XXX/XXXX, pričom však pojednávanie v tomto spore bolo neskôr ako pojednávanie v predmetnom spore, a to až dňa 24.10.2017, teda žalovaný až do pojednávania v tomto spore, teda do dňa 09.08.2017 nepoznal právny názor súdu na predmetnú vec, a teda nemohol urobiť oznámenie o predaji podniku tak, ako

uvádza súd. Žalovaný okamžite učinil toto oznámenie aj v spore XXC/XXX/XXXX, pričom to viedlo k tomu, že súd žalobu zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Ďalej uvádza, že žalobcovi s veľkou pravdepodobnosťou bolo zrejmé, resp. malo a mohlo byť zrejmé, že Q. E., E..A..O.. je právnym nástupcom žalovaného, keďže všetky predchádzajúce nároky boli touto spoločnosťou predkladané na úhradu Kooperative poisťovni, a.s. a táto poisťovňa tieto nároky hradila priamo žalobcovi. Podľa žalovaného dôvod hodný osobitého zreteľa na nepriznanie trov konania teda neexistuje, žalovaný sa aktívne bránil žalobe, ktorá bola podaná nedôvodne, keďže žalovaný nebol vôbec pasívne legitimovaným subjektom, pričom týmto bránením v súdnom konaní mu vznikli trovy konania. Žalovaný oznámenie o právnom nástupníctve titulom predaja podniku učinil do 5 mesiacov od podanej žaloby, okamžite ako sa dozvedel o tom, že jeho pôvodná argumentácia podporená judikatúrou Najvyššieho súdu, vzhľadom na právny názor súdu, neobstojí a okamžite po tom, čo si uvedomil právne následky predaja podniku. Tvrdí, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil, ak nepriznal žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu, a že na takéto rozhodnutie neboli splnené procesné podmienky, keďže žalovaný mal plný úspech v spore a zároveň nie je prítomný dôvod hodný osobitého zreteľa na nepriznanie náhrady trov. Na základe uvedených skutočností navrhuje, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalovanému prizná náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobca považuje odvolanie žalovaného za tendenčné, nakoľko podkladom pre rozhodnutie súdu boli listinné dôkazy, ktoré žalovaný predložil až počas samotného konania, a žalobca nemal vedomosť o predaji podniku, aj keď voči žalovanému už viedol jedno konanie, kedy žalovaný mohol oznámenie o predaji podniku urobiť. Poukázal na to, že viackrát písomne komunikoval so žalovaným, ktorý neoznámil podstatnú informáciu o predaji podniku, ktorá mala zásadný vplyv na rozhodnutie súdu v danom konaní. Vzhľadom na uvedené žalobca má za to, že okresný súd nárok na náhradu trov konania posúdil správne, a to skutkovo aj právne.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), prejednal podané odvolanie zodpovedajúco ustanoveniu § 378 a nasl. CSP, v zmysle § 385 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania. Po takomto preskúmaní podaného odvolania, napadnutého rozsudku a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody (ktorými je odvolací súd viazaný), nie sú spôsobilé prívodiť zmenu, či zrušenie odvolaním napadnutej časti rozsudku.

6. So zreteľom na obsah odvolania žalovaného v odvolacom konaní bol preskúmaný len výrok o nároku na náhradu trov konania, a preto výrok rozsudku o zamietnutí žaloby, ktorý odvolaním napadnutý nebol, v odvolacom konaní preskúmaný nebol, a ako taký nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods. 2 CSP).

7. Podľa ust. § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitého zreteľa.

8. Účelom ustanovenia § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolútného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitého zreteľa.

9. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 CSP). Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitého zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom, alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Z dôvodu, že uplatnenie tohto osobitého kritéria na nepriznanie náhrady trov konania prichádza do úvahy len výnimočne, sa má vykladať prísne reštriktívne. Rozhodnutie o nepriznaní

náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania, a nesmie odporovať dobrým mravom.

10. V prvom rade pri uplatnení aplikácie ust. § 257 CSP je treba prihliadnuť najmä na okolnosti, či strana, ktorej sa priznáva náhrada trov konania, uviedla skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý jej patril. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania, alebo určitej procesnej situácie. Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku, a prihliadnuť i na postoj strán sporu v konaní.

11. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie správne pristúpil k aplikácii ust. § 257 CSP, využijúc tak svoje moderačné oprávnenie a v konaní úspešnému žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, pri závere o nepriznaní náhrady trov konania žalovanému, vzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa pre tento postup v tom, že podkladom pre rozhodnutie súdu vo veci samej boli listinné dôkazy, ktoré žalovaný predložil až počas samotného konania, a žalobca nemal vedomosť o predaji podniku, aj keď voči žalovanému už viedol jedno konanie, kedy žalovaný mohol oznámenie o predaji podniku urobiť. Navyše skutočnosť o predaji podniku žalovaný súdu neoznámil pri prvom úkone, ktorý mu patril, ale až pri jeho štvrtom úkone v konaní, kedy predložil aj Zmluvu o predaji podniku zo dňa 31.12.2004, pričom nič mu nebránilo v tom, aby tak učinil už pri jeho prvom úkone v konaní, t. j. vo vyjadrení k žalobe zo dňa 24.5.2017. Odvolaciemu súdu sa preto javí v rozpore so zásadou spravodlivosti, primeranosti, aby na základe uvedených skutočností žalobca platil žalovanému náhradu trov konania.

12. Vychádzajúc z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny, potvrdil.

13. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu 100 %.

14. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak:

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca, alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca, alebo nesprávny obsadený súd,
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 430 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky:

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená,
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v ods. 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné ak:

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desať násobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania, len príslušenstvo, pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písm. a) a b).

Na určenie výšky určenie minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacoch od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom, alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá ma vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou, alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a ochrane pred diskrimináciou, alebo odborovou organizáciou, a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 1, 2 CSP).

Rozsah v akom sa rozhodnutie napadá môže dovolateľ rozšíriť, len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).